

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 444/2019
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Константиновић, адвокат из ..., против тужене Установе за спорт СЦ „Ада“ из Ћуприје, коју заступа општински правобранилац у Ћуприји, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2882/18 од 16.10.2018. године, у седници одржаној 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2882/18 од 16.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П1 53/17 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење тужене број ../17 од 09.01.2017. године и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара стручној спреми и радним способностима, знању и искуству. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 91.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2882/18 од 16.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим изреке, одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене и по основу уговора о раду од 17.10.2016. године, обављао је послове „...“. Решењем туженог од 09.01.2017. године, тужиоцу је престао радни однос због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређен. Тужена је у складу са Одлуком о утврђивању максималног броја запослених у систему Општине Ћуприја од 14.11.2016. године, извршила организационе промене и донела нови Правилник о организацији и систематизацији послова и радних задатака број ../16 од 07.12.2016. године, којим је укинута радно место тужиоца. Како тужена није била у могућности да тужиоцу обезбеди други посао који одговара његовој стручној спреми, да му понуди посао у нижем степну стручне спреме, нити да му обезбеди преквалификацију и понуди посао код другог послодавца, тужиоцу је из ових разлога као технолошком вишку престао радни однос, а пре отказа уговора о раду исплаћена му је отпремнина у износу од 77.359,02 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења од 09.01.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду применом одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ 25/05 ... 75/14), с обзиром да је радно место тужиоца укинута Правилником о организацији и систематизацији послова и радних задатака код туженог од 07.12.2016. године, а који је донет у складу са Одлуком о максималном броју запослених и Законом о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору.

Како је решење о отказу уговора о раду донето у законито спроведеном поступку утврђивања вишка запослених и правилном применом материјалног права, супротно наводима ревизије није дошло до „злоупотребе права“, како то тужилац тврди, а наводе којима истиче да за његовим радом није престала потреба, јер исте обавља друго запослено лице се тичу организације рада код туженог у коју суд не може залазити. Тужена је с обзиром на наведену одлуку о максималном броју запослених, донела нови правилник о систематизацији радних места и извршила реорганизацију рада, па и на начин да је послове које је обављао тужилац придодала пословима другог радног места, па супротно наводима ревизије, произлази да је до промена код тужене стварно дошло.

Супротно ревизијским наводима, правилно је другостепени суд закључио да се не може упуштати у целисходност Правилника о систематизацији и разлоге због чега је укинута радно место ... односно у оправданост одлуке о укидању тог радног места.

Такође, правилно је апелациони суд оценио да примена одредбе члана 21. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору, не утиче на законитост решења о отказу, већ евентуално само на износ исплаћене отпремнине.

Како се осталим наводима ревизије истичу чињенице које је другостепени суд већ правилно ценио, то их Врховни касациони суд није посебно образлагао, па је са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**